

FREIDA McFADDEN

**ΤΟ
ΜΥΣΤΙΚΟ**

**ΤΗΣ
ΚΑΜΑΡΙΕΡΑΣ**

**ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΚΙΚΑ
ΚΡΑΜΒΟΥΣΑΝΟΥ**

διόπτρα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Απόψε θα με δολοφονήσουν.

Ο ουρανός αστράφτει, φωτίζοντας στιγμιαία το εσωτερικό του μικρού ξυλόσπιτου, όπου ήρθα να περάσω τη νύχτα και όπου η ζωή μου σύντομα θα λάβει αδόκητο τέλος. Ίσα που διακρίνω τις σανίδες του πατώματος και, για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, φαντάζομαι το κορμί μου να κείτεται πάνω τους, με μια κόκκινη λιμνούλα να απλώνεται ακανόνιστα γύρω μου και να ποτίζει το ξύλο. Με τα μάτια μου ανοιχτά, στυλωμένα στο κενό. Με το στόμα μου μισάνοιχτο, απ' όπου μια λεπτή γραμμή αίματος θα κυλάει στο πιγούνι μου.

Όχι. Όχι.

Όχι απόψε.

Ο χώρος σκοτεινιάζει ξανά και, τεντώνοντας τα χέρια μπροστά, βαδίζω στα τυφλά καθώς απομακρύνομαι από τον καναπέ. Η καταιγίδα είναι δυνατή, αλλά όχι τόσο δυνατή ώστε να προκαλέσει διακοπή ρεύματος. Όχι, κάποιος άλλος ευθύνεται γι' αυτό. Κάποιος που απόψε έχει ήδη αφαιρέσει μια ζωή κι ετοιμάζεται για μία ακόμα – τη δική μου.

Όλα άρχισαν με μια απλή δουλειά καθαριότητας. Και τώρα δεν αποκλείεται να τελειώσουν με το καθάρισμα του αίματός μου από το πάτωμα του ξυλόσπιτου.

Περιμένω την επόμενη αστραπή να φωτίσει λίγο τον δρόμο μου κι έπειτα κινούμαι με προσοχή προς την κουζίνα. Δεν έχω κανένα σχέδιο δράσης κατά νου, μόνο ότι η κουζίνα περιέχει μερικά πιθανά όπλα. Υπάρχει μια βάση με μαχαίρια στον πάγκο, αλλά αν δεν είναι εκεί, ακόμα κι ένα πιρούνι μπορεί να μου φανεί χρήσιμο αυτή τη στιγμή. Με άδεια χέρια, είμαι χαμένη. Με ένα μαχαίρι, οι πιθανότητές μου ίσως είναι κάπως καλύτερες.

Η κουζίνα έχει μεγάλα παράθυρα που αφήνουν να μπει λίγο περισσότερο φως απ' ό,τι στο υπόλοιπο σπίτι. Οι κόρες των ματιών μου διαστέλλονται, προσπαθώντας να απορροφήσουν όσο γίνεται πιο πολλά. Πηγαίνω τρεκλίζοντας προς τον πάγκο της κουζίνας, αλλά, έπειτα από τρία βήματα πάνω στο δάπεδο από λινέλαιο, τα πόδια μου γλιστρούν και σωριάζομαι κάτω, χτυπώντας τον αγκώνα μου τόσο δυνατά, που μου έρχονται δάκρυα στα μάτια.

Αν και, εδώ που τα λέμε, ήδη είχα δάκρυα στα μάτια.

Καθώς προσπαθώ να ξανασηκωθώ, συνειδητοποιώ ότι τον πάτωμα της κουζίνας είναι υγρό. Μια αστραπή ξανά, και κοιτάζω τις παλάμες μου. Είναι κατακόκκινες και οι δυο. Δεν γλίστησα σε νερό ή σε χυμένο γάλα.

Γλίστησα σε αίμα.

Μένω εκεί όπου έπεσα για μια στιγμή και κάνω απογραφή στο σώμα μου. Δεν πονάω πουθενά. Είμαι σώα και αβλαβής. Άρα το αίμα δεν είναι δικό μου.

Όχι ακόμα, τουλάχιστον.

Κουνήσου. Κουνήσου αμέσως. Δεν θα έχεις άλλη ευκαιρία.

Αυτή τη φορά, η απόπειρά μου να σηκωθώ όρθια στέφεται με επιτυχία. Φτάνω στον πάγκο της κουζίνας και αναστενάζω ανακουφισμένη καθώς τα δάχτυλά μου έρχονται σε επαφή με την κρύα, σκληρή επιφάνεια. Ψάχνω ψηλαφιστά για τη βάση με τα μαχαίρια, αλλά δεν τη βρίσκω. *Πού είναι;*

Τότε ακούω βήματα να πλησιάζουν. Δεν διακρίνω τίποτα, είναι θεοσκότεινα εδώ μέσα, αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τώρα βρίσκεται και κάποιος άλλος μαζί μου στην κουζίνα. Οι τρίχες στον σβέρκο μου ορθώνονται καθώς ένα ζευγάρι μάτια καρφώνεται πάνω μου.

Δεν είμαι πλέον μόνη.

Η καρδιά μου βουλιάζει. Πήρα μια τραγικά κακή απόφαση. Υποτίμησα ένα εξαιρετικά επικίνδυνο άτομο.

Και τώρα θα πληρώσω το έσχατο τίμημα.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΕΝΑ

ΜΙΑΙ

Τρεις μήνες νωρίτερα

Έπειτα από μία ώρα τριψίματος, η κουζίνα της Άμπερ Ντεγκρό είναι πεντακάθαρη.

Δεδομένου ότι, απ' όσο έχω δει, η Άμπερ παραγγέλλει όλα τα γεύματά της από τα εστιατόρια της περιοχής, μου φαίνεται πως ο κόπος είναι μάλλον περιττός. Αν είχα λεφτά να βάλω, θα στοιχημάτιζα ότι εκείνη δεν ξέρει καν πώς ανάβει η φανταχτερή ηλεκτρική κουζίνα της. Έχει μια εντυπωσιακή, πελώρια κουζίνα γεμάτη συσκευές, που είμαι σχεδόν σίγουρη ότι δεν έχει χρησιμοποιήσει ούτε μία φορά. Διαθέτει πολυμάγειρα, βραστήρα ρυζιού, φριτέζα αέρος, μέχρι και ένα πράγμα που λέγεται *αποξηραντής*. Θεωρώ μάλλον αντιφατικό το γεγονός ότι κάποια που έχει οκτώ διαφορετικά είδη ενυδατικής κρέμας στο μπάνιο της έχει επίσης αποξηραντή, αλλά ποια είμαι εγώ για να κριτικάρω;

Εντάξει, κριτικάρω λίγο.

Έχω τρίψει προσεκτικά καθεμία από αυτές τις αχρησιμοποίητες συσκευές, έχω καθαρίσει το ψυγείο, έχω τακτοποιήσει δεκάδες πιατικά κι έχω σφουγγαρίσει το πάτωμα τόσο καλά, που βλέπω πάνω του την αντανάκλασή μου. Το μόνο που έχει μείνει είναι να βάλω ένα τελευταίο πλυντήριο,

και μετά το ρετιρέ των Ντεγκρό θα αστράφτει και επίσημα πλέον από καθαριότητα.

«Μίλι!» Η αγχωμένη φωνή της Άμπερ εισβάλλει στην κουζίνα, και σκουπίζω λίγο ιδρώτα από το μέτωπό μου με την ανάστροφη του χεριού μου. «Μίλι, πού είσαι;»

«Στην κουζίνα!» φωνάζω, παρόλο που είναι αρκετά προφανές πού βρίσκομαι. Το διαμέρισμα –το οποίο έχει συγχωνεύσει δύο διπλανά διαμερίσματα σε ένα υπερδιαμέρισμα– είναι μεγάλο, αλλά δεν είναι πια και τόσο μεγάλο. Αν δεν βρίσκομαι στο σαλόνι, τότε σχεδόν σίγουρα βρίσκομαι στην κουζίνα.

Η Άμπερ εμφανίζεται στην κουζίνα, λαμπερή και στην τρίχα όπως πάντα, φορώντας ένα από τα πολλά, πολλά όμως, φορέματα διάσημων σχεδιαστών μόδας που διαθέτει. Το συγκεκριμένο έχει μοτίβο ζέβρας, βαθύ V ντεκολτέ και μανίκια που στενεύουν στους λεπτούς καρπούς της. Έχει συνδυάσει το φόρεμα με ασορτί μπότες, και ενώ είναι απίστευτα όμορφη όπως πάντα, δεν είμαι σίγουρη αν πρέπει να της κάνω κομπλιμέντο για το ντύσιμό της ή να την κυνηγήσω σε σαφάρι.

«Α, εδώ είσαι!» λέει με μια υπόνοια κατηγορίας στη φωνή της, σαν να μη βρίσκομαι στο μέρος όπου όφειλα να βρίσκομαι.

«Μόλις τελείωσα», της λέω. «Μαζεύω τα ρούχα και...»

«Βασικά», με διακόπτει η Άμπερ, «σε χρειάζομαι και πρέπει να μείνεις».

Ζαρώνω μέσα μου. Καθαρίζω το σπίτι της Άμπερ δύο φορές την εβδομάδα, αλλά κάνω και διάφορες άλλες δουλειές γι' αυτή, συμπεριλαμβανομένης της φύλαξης της εννέα μηνών κόρης της, της Όλιβ. Προσπαθώ να είμαι ευέλικτη με τις απαιτήσεις της Άμπερ, επειδή η αμοιβή είναι φανταστική, εντούτοις η γυναίκα έχει σοβαρό πρόβλημα με την έγκαιρη ενημέρωση. Νιώθω λες και όλες οι δουλειές μου ως μπίμπι σίτερ σε αυτό το σπίτι έχουν να κάνουν με ευαίσθητα

δεδομένα. Και προφανώς δεν πρέπει να γνωρίζω παρά μόνο είκοσι λεπτά πριν.

«Έχω πεντικιούρ», μου λέει με σοβαρότητα, σαν να με ενημερώνει ότι πάει στο νοσοκομείο για εγχείρηση ανοιχτής καρδιάς. «Θέλω να προσέχεις την Όλιβ όσο θα λείπω».

Η Όλιβ είναι ένα γλυκύτατο μωράκι. Δεν με πειράζει καθόλου να την προσέχω – συνήθως. Για την ακρίβεια, υπάρχουν στιγμές που θα άρπαζα την ευκαιρία να βγάλω λίγα παραπάνω χρήματα χάρη στο γενναιόδωρο ωρομίσθιο που μου δίνει η Άμπερ, το οποίο μου επιτρέπει να έχω μια στέγη πάνω από το κεφάλι μου και να τρώω φαγητό που δεν προέρχεται από κάδο απορριμμάτων. Αλλά τη δεδομένη στιγμή δεν μπορώ να το κάνω. «Έχω μάθημα σε μία ώρα».

«Αχ...» Η Άμπερ κατσουφιάζει, αλλά γρήγορα εξαφανίζει κάθε ίχνος έκφρασης από το πρόσωπό της. Την τελευταία φορά που ήμουν εδώ, μου είπε ότι διάβασε σε ένα άρθρο πως το χαμόγελο και το συνοφρύωμα είναι οι κύριες αιτίες της δημιουργίας ρυτίδων, οπότε φροντίζει να διατηρεί την έκφρασή της όσο πιο ουδέτερη γίνεται. «Δεν μπορείς να το χάσεις; Δεν μαγνητοσκοπούν τις διαλέξεις; Δεν υπάρχει κάποια απομαγνητοφώνηση που θα μπορούσες να πάρεις;»

Η απάντηση σε όλα τα παραπάνω είναι «όχι». Εκτός αυτού, τις τελευταίες δεκαπέντε μέρες έχω χάσει δύο παραδόσεις εξαιτίας της Άμπερ, που με ενημέρωσε ότι χρειάζεται μπέιμπι σίτερ την τελευταία στιγμή. Προσπαθώ να πάρω το πτυχίο μου και χρειάζομαι έναν αξιοπρεπή βαθμό. Και, εν πάση περιπτώσει, μου αρέσει αυτό το μάθημα. Η κοινωνική ψυχολογία είναι ενδιαφέρουσα και διασκεδαστική. Κι ένας καλός βαθμός σε αυτή είναι καθοριστικός για το πτυχίο μου.

«Δεν θα σ' το ζητούσα», λέει η Άμπερ, «αν δεν ήταν σημαντικό».

Ο ορισμός της για το «σημαντικό» μάλλον διαφέρει από τον δικό μου. Για εμένα, «σημαντικό» είναι να αποφοιτήσω από το κολέγιο και να γίνω κοινωνική λειτουργός. Δεν καταλαβαίνω πώς μπορεί να είναι ένα πεντικιούρ σημαντικό. Άλλωστε, χειμώνας είναι. Ποιος θα δει τα πόδια της;

«Άμπερ...» αρχίζω να λέω.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, μια διαπεραστική τσιρίδα ακούγεται από το σαλόνι. Παρότι δεν κάνω επίσημα μπέιμπι σίτινγκ, συνήθως έχω τον νου μου και στην Όλιβ όταν βρίσκομαι εδώ. Η Άμπερ πηγαίνει την Όλιβ σε έναν παιδότοπο τρεις φορές την εβδομάδα μαζί με τις φίλες της και τον υπόλοιπο καιρό είναι σαν να ψάχνει τρόπους για να την ξεφορτωθεί. Μου έχει παραπονεθεί ότι ο κύριος Ντεγκρό δεν της επιτρέπει να προσλάβει νταντά πλήρους απασχόλησης επειδή η ίδια δεν εργάζεται, κι έτσι αναθέτει τη φροντίδα του παιδιού της σε μια σειρά από μπέιμπι σίτερ – αν και κυρίως χρησιμοποιεί εμένα. Όπως και να 'χει, η Όλιβ ήταν στο παρκοκρέβατό της όταν άρχισα να καθαρίζω, κι έμεινα στο σαλόνι μαζί της μέχρι να αποκοιμηθεί, νανουρισμένη από τον βόμβο της ηλεκτρικής σκούπας.

«Μίλι», λέει η Άμπερ με υφάκι.

Αναστενάζω και αφήνω κάτω το σφουγγάρι που κρατούσα· νιώθω λες και έχει συγχωνευτεί με το χέρι μου τελευταία. Πλένω τα χέρια μου στον νεροχύτη και τα σκουπίζω στο τζιν παντελόνι μου. «Έρχομαι, Όλιβ!» φωνάζω.

Όταν ξαναμπαίνω στο σαλόνι, η Όλιβ έχει ανασηκωθεί στην άκρη του παρκοκρέβατου και κλαίει τόσο γοερά, που το στρογγυλό προσωπάκι της έχει γίνει κατακόκκινο. Η Όλιβ είναι από τα μωρά που κοσμούν εξώφυλλα περιοδικών για μωρά. Είναι τόσο αγγελική και όμορφη με τις απαλές ξανθές μπούκλες της, που τώρα είναι πατικωμένες στην αριστερή πλευρά του κεφαλιού της από τον υπνάκο της. Αυτή τη στιγμή, βέβαια, δεν είναι

και τόσο αγγελική, αλλά, όταν με βλέπει, σηκώνει αμέσως τα χεράκια της και οι λυγμοί της καταλαγιαίνουν.

Πλησιάζω στο παρκοκρέβατο και την παίρνω στην αγκαλιά μου. Χώνει το μουσκεμένο προσωπάκι της στον κόρφο μου, και δεν αισθάνομαι πια τόσο άσχημα που θα αναγκαστώ να χάσω το μάθημά μου. Δεν ξέρω τι συνέβη, αλλά αφότου πάτησα τα τριάντα, σαν να γύρισε μέσα μου ένας διακόπτης που με έκανε να πιστεύω ότι τα μωρά είναι το πιο αξιολάτρευτο πράγμα σε ολάκερο το σύμπαν. Λατρεύω να περνάω χρόνο με την Όλιβ, παρόλο που δεν είναι δικό μου μωρό.

«Το εκτιμώ πολύ αυτό, Μίλι». Η Άμπερ έχει ήδη πάρει το παλτό της και πιάνει την Gucci τσάντα της από την κρεμάστρα δίπλα στην πόρτα. «Και, πίστεψέ με, τα δάχτυλα των ποδιών μου σε ευγνωμονούν!»

Ναι, καλά. «Τι ώρα θα γυρίσεις;»

«Δεν θα αργήσω», με καθησυχάζει, αν και οι δύο ξέρουμε ότι πρόκειται για ξεδιάντροπο ψέμα. «Άλλωστε ξέρω ότι θα λείψω στη μικρή μου πριγκίπισσα!»

«Φυσικά», μουρμουρίζω.

Καθώς η Άμπερ ψαχουλεύει στην τσάντα της για τα κλειδιά της ή το τηλέφωνό της ή την πούδρα της, η Όλιβ κολλάει ακόμα περισσότερο πάνω μου. Σηκώνει το στρογγυλό προσωπάκι της και μου χαμογελάει με τα τέσσερα μικροσκοπικά, λευκά δοντάκια της. «Μα-μά», δηλώνει.

Η Άμπερ κοκαλώνει, με το χέρι της μέσα στην τσάντα. Ο χρόνος μοιάζει να έχει ακινητοποιηθεί. «Τι είπες;»

Αχ, όχι. «Είπε... Μίλι;»

Η Όλιβ, αγνοώντας το πρόβλημα που προκαλεί, μου χαμογελάει ξανά και τιτιβίζει πιο δυνατά αυτή τη φορά: «Μαμά!»

Το πρόσωπο της Άμπερ κοκκινίζει κάτω από το μείκ απ της. «Μόλις σε αποκάλεσε *μαμά*;»

«Όχι...»

«Μαμά!» φωνάζει χαρούμενα η Όλιβ. *Ω Θεέ μου, δεν το κόβεις, βρε μπέμπα;*

Η Άμπερ πετάει την τσάντα της στο τραπεζάκι του σαλονιού, με το πρόσωπό της να έχει μεταμορφωθεί σε μια μάσκα θυμού, που δεν υπάρχει περίπτωση να μη δημιουργήσει ρυτίδες. «Λες στην Όλιβ ότι είσαι η μητέρα της;»

«Όχι!» εξανίσταμαι. «Της λέω ότι είμαι η Μίλι. Η Μίλι. Είμαι σίγουρη ότι απλώς μπερδεύεται, κυρίως επειδή είναι μαζί μου...»

Εκείνη γουρλώνει τα μάτια της. «Επειδή είναι μαζί σου πιο πολύ απ' ό,τι μαζί μου; Αυτό ετοιμαζόσουν να πεις;»

«Όχι βέβαια! Όχι!»

«Θες να πεις ότι είμαι *κακή μητέρα*;» Η Άμπερ κάνει ένα βήμα προς το μέρος μου και η Όλιβ δείχνει ανήσυχη. «Νομίζεις ότι είσαι καλύτερη μητέρα για το κοριτσάκι μου απ' ό,τι εγώ;»

«Όχι! Ποτέ...»

«*Τότε γιατί της λες ότι είσαι η μητέρα της;*»

«Δεν της το λέω!» Η παχυλή αμοιβή μου ως μπέιμπι σίτερ περιδινείται αυτή τη στιγμή στον σωλήνα της αποχέτευσης. «Το ορκίζομαι. Μίλι. Μόνο αυτό της λέω. Απλώς ακούγεται λίγο σαν "μαμά". Αρχίζουν και τα δύο με το ίδιο γράμμα».

Η Άμπερ παίρνει βαθιά ανάσα για να ηρεμήσει. Ύστερα κάνει άλλο ένα βήμα προς το μέρος μου. «Δώσ' μου το παιδί μου».

«Φυσικά...»

Όμως η Όλιβ δεν διευκολύνει την κατάσταση. Όταν βλέπει τη μητέρα της να την πλησιάζει και να απλώνει τα χέρια της, γαντζώνεται ακόμα πιο γερά από τον λαιμό μου. «Μαμά!» κλαψουρίζει.

«Όλιβ», τραυλίζω. «Δεν είμαι εγώ η μαμά σου. Να η μαμά σου, αυτή είναι η μαμά». *Αυτή που θα με απολύσει αν δεν ξεκολλήσεις αμέσως από πάνω μου.*

«Είναι τόσο άδικο!» φωνάζει η Άμπερ. «Τη θήλαζα πάνω από μία εβδομάδα! Δεν μετράει καθόλου αυτό;»

«Λυπάμαι πάρα πολύ...»

Τελικά, η Άμπερ αποσπά την Όλιβ από την αγκαλιά μου, ενώ η Όλιβ σφαδάζει στο κλάμα. «Μαμά!» τσιρίζει και απλώνει τα στρουμπουλά χεράκια της προς το μέρος μου.

«Δεν είναι η μαμά σου!» μαλώνει η Άμπερ το μωράκι. «Εγώ είμαι η μαμά σου. Θες να δεις τις ραγάδες στην κοιλιά μου; Αυτή η γυναίκα δεν είναι η μητέρα σου».

«Μαμά!» στριγκλίζει η Όλιβ.

«Μίλι», τη διορθώνω. «Μίλι».

Αλλά για ποιο λόγο; Δεν χρειάζεται να μάθει το όνομά μου. Διότι μετά το σημερινό δεν θα μου επιτραπεί να ξαναπατήσω σε αυτό το σπίτι. Είμαι απολυμένη για τα καλά.

ΔΥΟ

Κατά τη διαδρομή μου από τον σταθμό του τρένου μέχρι το διαμέρισμά μου στο Νότιο Μπρονξ, κρατάω με το ένα χέρι σφιχτά την τσάντα μου και με το άλλο το σπρέι πιπεριού που έχω πάντα στην τσέπη μου, ακόμα και όταν είναι μέρα μεσημέρι. Ποτέ δεν ξέρεις τι θα σου τύχει σε αυτή τη γειτονιά.

Σήμερα αισθάνομαι τυχερή που έχω έστω κι αυτό το μικρό διαμέρισμα, και ας βρίσκεται σε μια από τις πιο κακόφημες συνοικίες της Νέας Υόρκης. Αν δεν βρω σύντομα άλλη δουλειά για να αναπληρώσω το εισόδημα που μόλις έχασα, αφού η Άμπερ Ντεγκρό με απέλυσε (χωρίς να μου δώσει συστατική επιστολή), το καλύτερο στο οποίο μπορώ να ελπίζω είναι ένα χαρτόκουτο στον δρόμο έξω από το ετοιμόρροπο κτίριο όπου μένω για την ώρα.

Αν δεν είχα αποφασίσει να πάω στο κολέγιο, ίσως να είχα μαζέψει κάποια χρήματα μέχρι τώρα. Αλλά εγώ η ανόητη επέλεξα να προσπαθήσω να βελτιώσω τη ζωή μου.

Καθώς διανύω το τελευταίο τετράγωνο για την πολυκατοικία μου, με τα αθλητικά μου παπούτσια να γλιστράνε πάνω στη λάσπη του πεζοδρομίου, έχω την αίσθηση ότι κάποιος με ακολουθεί. Εξυπακούεται ότι είμαι πάντα σε εγρήγορση εδώ γύρω. Αλλά υπάρχουν στιγμές που νιώθω έντονα ότι έχω τραβήξει το λάθος είδος προσοχής.

Για παράδειγμα, αυτή τη στιγμή, εκτός από την αίσθηση μυρμηγκιάσματος στον σβέρκο μου, ακούγονται και βήματα πίσω μου. Βήματα που μοιάζουν να δυναμώνουν καθώς περπατάω. Όποιος είναι πίσω μου πλησιάζει.

Αλλά δεν γυρίζω να κοιτάξω. Απλώς τυλίγω πιο σφιχτά το ελαφρύ μαύρο παλτό μου γύρω από το σώμα μου και ανοίγω το βήμα μου, περνώντας δίπλα από ένα μαύρο Mazda με σπασμένο φανάρι κι από έναν κόκκινο πυροσβεστικό κρουνό που στάζει νερά πάνω στον δρόμο, και ανεβαίνω τα πέντε ανομοιόμορφα, τσιμεντένια σκαλοπάτια μέχρι την είσοδο της πολυκατοικίας μου.

Έχω έτοιμα στο χέρι τα κλειδιά μου. Σε αντίθεση με την πολυτελή πολυκατοικία των Ντεγκρό στο Άπερ Ουέστ Σάιντ, εδώ δεν υπάρχει θυρωρός. Υπάρχει θυροτηλέφωνο και ένα κλειδί που ανοίγει την πόρτα. Όταν η σπιτονοικοκυρά μου, η κυρία Ράνταλ, μου νοίκιασε το διαμέρισμα, μου έκανε ανελέητο κήρυγμα να μην αφήνω κανέναν να μπαίνει πίσω μου. *«Είναι ο καλύτερος τρόπος για να σε ληστέψουν ή να σε βιάσουν»*.

Καθώς βάζω το κλειδί στην κλειδαριά, η οποία πάντα κολάει, τα βήματα δυναμώνουν πάλι. Ένα δευτερόλεπτο αργότερα, μια σκιά ξεπροβάλλει από πάνω μου, και δεν μπορώ να την αγνοήσω. Σηκώνω τα μάτια και βλέπω έναν τύπο γύρω στα είκοσι πέντε, που φοράει μαύρη καμπαρντίνα, και τα σκούρα μαλλιά του είναι ελαφρώς νωπά. Μου φαίνεται αόριστα γνωστός – ιδιαίτερα η ουλή πάνω από το αριστερό του φρύδι.

«Μένω στον δεύτερο», μου υπενθυμίζει, όταν βλέπει τον δισταγμό στο πρόσωπό μου. «Στο 2Γ».

«Α», λέω, αν και εξακολουθώ να μη χαίρομαι καθόλου που θα τον αφήσω να μπει μέσα.

Ο τύπος βγάζει ένα μπρελόκ από την τσέπη του και το κουδουνίζει μπροστά στο πρόσωπό μου. Το ένα από τα κλειδιά έχει

την ίδια χάραξη με το δικό μου. «2Γ», επαναλαμβάνει. «Ακριβώς από κάτω σου».

Τελικά ενδίδω, περνάω μέσα κι επιτρέπω στον τύπο με την ουλή πάνω από το αριστερό φρύδι να μπει στην πολυκατοικία, μιας και ούτως ή άλλως θα μπορούσε εύκολα να το κάνει με το ζόρι, αν ήθελε. Προπορεύομαι εγώ, ανεβαίνοντας τα σκαλιά ένα ένα, και αναρωτιέμαι πώς στον διάολο θα πληρώσω το νοίκι τον επόμενο μήνα. Χρειάζομαι καινούρια δουλειά – και τη χρειάζομαι τώρα. Δούλευα μερική απασχόληση ως μπαργούμαν για λίγο καιρό και σταμάτησα βλακωδώς επειδή το να προσέχω την Όλιβ πλήρωνε πολύ καλύτερα, χώρια που ο προγραμματισμός της τελευταίας στιγμής δυσχέραινε πολύ τη διατήρηση δεύτερης δουλειάς. Αλλά τώρα δεν είναι κι εύκολο για κάποια σαν εμένα να βρει δουλειά. Όχι με το παρελθόν μου.

«Ωραίος καιρός, ε;» λέει ο τύπος με την ουλή πάνω από το αριστερό φρύδι, καθώς με ακολουθεί καταπόδας στις σκάλες.

«Χμ», κάνω. Το τελευταίο πράγμα που θέλω αυτή τη στιγμή είναι ψιλοκουβέντα για τον καιρό.

«Άκουσα πως την ερχόμενη εβδομάδα θα χιονίσει πάλι», συμπληρώνει.

«Ναι, ε;»

«Ναι. Θα το στρώσει. Λένε για είκοσι πόντους χιόνι. Ένα τελευταίο γλέντι πριν την άνοιξη».

Δεν μπορώ καν να υποκριθώ πως με ενδιαφέρει. Όταν φτάνουμε στον δεύτερο όροφο, εκείνος μου χαμογελάει. «Καλή σου μέρα, λοιπόν», λέει.

«Και σ' εσένα», ψελλίζω.

Τον κοιτάζω να κατευθύνεται στην άκρη του διαδρόμου, προς το διαμέρισμά του, και ξανασκέφτομαι αυτό που μου είπε όταν τον άφησα να μπει στην πολυκατοικία. «2Γ. Ακριβώς από κάτω σου».

Πώς ξέρει ότι μένω στο 3Γ;

Μορφάζω κι επιταχύνω στις σκάλες μέχρι να φτάσω στο διαμέρισμά μου. Έχω έτοιμο το κλειδί στο χέρι ξανά και, με το που μπαίνω μέσα, κλείνω με κρότο την πόρτα πίσω μου, κλειδώνω και βάζω την κλειδαριά ασφαλείας. Μάλλον το παρατραβάω με την ερμηνεία του σχολίου του, αλλά κάλλιο γαϊδουρόδενε... Ειδικά αν ζεις στο Νότιο Μπρονξ.

Το στομάχι μου γουργουρίζει, αλλά, πιο πολύ κι από φαί, αυτό που λαχταράω είναι ένα ζεστό ντους. Ελέγχω ότι όλα τα στόρια είναι κατεβασμένα προτού γδυθώ και μπω στο μπάνιο. Γνωρίζω εκ πείρας ότι το εύρος μεταξύ του νερού που βγαίνει από τη βρύση ζεματιστό ή πάγος είναι απειροελάχιστο. Όσο καιρό μένω εδώ, έχω γίνει ειδική στη ρύθμιση της θερμοκρασίας. Εντούτοις μπορεί να πέσει ή να ανέβει είκοσι βαθμούς σε κλάσμα του δευτερολέπτου, οπότε φροντίζω να μην καθυστερώ πολύ στο ντους. Πρέπει, όμως, να ξεπλύνω τη βρομιά από πάνω μου. Έπειτα από μια μέρα περπατήματος στην πόλη, το σώμα μου είναι πάντα καλυμμένο με ένα στρώμα μαύρης σκόνης. Αποφεύγω να σκέφτομαι πώς μπορεί να είναι οι πνεύμονές μου.

Δεν μπορώ να πιστέψω ότι έχασα αυτή τη δουλειά. Η Άμπερ βασιζόταν τόσο πολύ σ' εμένα, που νόμιζα ότι θα ήμουν εξασφαλισμένη τουλάχιστον μέχρι να πάει η Όλιβ στον παιδικό σταθμό, ίσως και πιο μετά. Είχα σχεδόν αρχίσει να αισθάνομαι άνετα, όπως αισθάνεται κάποιος με σταθερή δουλειά κι ένα εισόδημα στο οποίο μπορεί να βασιστεί.

Και τώρα πρέπει να ψάξω για κάτι άλλο. Για πολλά άλλα ίσως, πολλές άλλες δουλειές για να αντικαταστήσω αυτή τη μία. Και για εμένα δεν είναι τόσο εύκολο όσο για τους περισσότερους ανθρώπους. Δεν μπορώ να βάλω έτσι απλά μια αγγελία στις δημοφιλείς εφαρμογές φροντίδας παιδιών, επειδή

όλες απαιτούν έλεγχο ιστορικού. Και μόλις συμβεί αυτό, κάθε προοπτική εργασίας είναι εκτός συζήτησης. Κανείς δεν θέλει κάποια σαν εμένα μες στο σπίτι του.

Προς το παρόν, δεν έχω πολλές συστάσεις. Επειδή, για λίγο καιρό, οι δουλειές που έκανα ως καθαρίστρια δεν είχαν να κάνουν μόνο με καθαριότητα. Σε αρκετές από τις οικογένειες για τις οποίες καθάριζα, πρόσφερα και άλλη υπηρεσία. Αλλά δεν το κάνω πια. Δεν το κάνω εδώ και χρόνια.

Τέλος πάντων, δεν έχει νόημα να κολλάω στο παρελθόν. Όχι όταν το μέλλον διαγράφεται τόσο ζοφερό.

Σταμάτα να λυπάσαι τον εαυτό σου, Μίλι. Έχεις βρεθεί σε χειρότερες καταστάσεις από αυτή και τα έχεις καταφέρει.

Η θερμοκρασία του νερού πέφτει κατακόρυφα, και βγάξω μια αθέλητη κραυγή. Κλείνω άρον άρον τη βρύση. Έκανα δέκα λεπτά ντους. Περισσότερο απ' ό,τι περίμενα.

Τυλίγομαι στο μπουρνούζι μου χωρίς να μπω στον κόπο να ψάξω να βρω τις παντόφλες. Αφήνω μικρές, υγρές πατημασιές στην κουζίνα, η οποία είναι απλώς ένα παρακλάδι του σαλονιού. Στο υπερδιαμέρισμα των Ντεγκρό, η κουζίνα, το σαλόνι και η τραπεζαρία ήταν ξεχωριστοί χώροι. Σε αυτό το διαμέρισμα, όλα έχουν συγχωνευτεί σε ένα ενιαίο δωμάτιο πολλαπλών χρήσεων, το οποίο είναι πολύ μικρότερο απ' οποιοδήποτε από τα δωμάτια των Ντεγκρό. Ακόμα και το μπάνιο τους είναι μεγαλύτερο από ολόκληρο το διαμέρισμά μου.

Βάζω μια κατσαρόλα με νερό στη φωτιά να βράσει. Δεν ξέρω τι θα φτιάξω για δείπνο, αλλά μάλλον θα περιλαμβάνει κάποιο είδος ζυμαρικών, είτε πρόκειται για ράμεν είτε για σπαγγέτι είτε για νουντλς. Εξετάζω τις επιλογές μου, όταν ακούω χτυπήματα στην πόρτα.

Διστάζω, σφίγγοντας τη ζώνη του μπουρνούζιου γύρω απ' τη μέση μου. Βγάξω ένα πακέτο σπαγγέτι από το ντουλάπι.

«Μίλι!» Η φωνή ακούγεται υπόκωφη πίσω από την πόρτα.
«Άνοιξέ μου, Μίλι!»
Κάνω μια γκριμάτσα δυσαρέσκειας. Ω, όχι!
Και μετά: «Το ξέρω ότι είσαι μέσα!»

ΤΡΙΑ

Δεν γίνεται να αγνοήσω τον άντρα που μου χτυπάει.

Τα πόδια μου χαράζουν ένα υγρό μονοπάτι στο πάτωμα πίσω μου, καθώς διασχίζω τα ελάχιστα μέτρα ως την πόρτα. Πλησιάζω και κοιτάζω απ' το ματάκι. Ο άντρας που στέκεται στο κατώφλι μου έχει τα μπράτσα σταυρωμένα πάνω στα πέτα του επαγγελματικού Brooks Brothers κοστουμιού του.

«Μίλι». Η φωνή του έχει μετατραπεί σε χαμηλό γρύλισμα. «Άνοιξέ μου. *Τώρα*».

Κάνω ένα βήμα πίσω. Για μια στιγμή, πιέζω με τα δάχτυλα τους κροτάφους μου. Αλλά δεν μπορώ να το αποφύγω, πρέπει να του ανοίξω. Έτσι, απλώνω το χέρι μου, βγάζω την αλυσίδα, ξεκλειδώνω και ανοίγω προσεκτικά μια χαραμάδα την πόρτα.

«Μίλι». Σπρώχνει την πόρτα να ανοίξει εντελώς και τρυπώνει μέσα στο σπίτι μου. Τα δάχτυλά του σφίγγονται γύρω απ' το μπράτσο μου. «Τι στον διάολο σ' έπιασε;»

Οι ώμοι μου κρεμάνε. «Συγγνώμη, Μπροκ».

Ο Μπροκ Κάνιγκαμ, με τον οποίο βγαίνω τους τελευταίους έξι μήνες, μου ρίχνει μια δολοφονική ματιά. «Είχαμε κανονίσει να φάμε έξω απόψε. Και δεν έδωσες κανένα σημείο ζωής. Δεν απαντάς στα μηνύματά μου, ούτε σηκώνεις το τηλέφωνό σου».

‘Όλα όσα μου καταλογίζει είναι σωστά. Είμαι σίγουρα η χειρότερη φιλενάδα όλων των εποχών. Υποτίθεται ότι ο Μπροκ κι εγώ θα συναντιόμασταν σε ένα εστιατόριο στο Τσέλσι, αφού θα τελείωνα το μάθημά μου, αλλά, μετά την απόλυσή μου από την Άμπερ, μετά βίας θα μπορούσα να παρακολουθήσω το μάθημα και σε καμία περίπτωση δεν είχα διάθεση να βγω για φαγητό, γι’ αυτό και γύρισα αμέσως σπίτι. Όμως ήξερα πως αν έπαιρνα τον Μπροκ και του έλεγα ότι δεν ήθελα να βγούμε, θα θεωρούσε χρέος του να με μεταπείσει, και ως δικηγόρος είναι τρομερά πειστικός. Σκόπευα, λοιπόν, να ακυρώσω το ραντεβού μας στέλνοντάς του ένα γραπτό μήνυμα, αλλά το ανέβαλλα διαρκώς και ήμουν τόσο απασχολημένη με την αυτολύπησή μου, που στη συνέχεια το ξέχασα τελείως.

‘Όπως προείπα, η χειρότερη φιλενάδα όλων των εποχών.

«Συγγνώμη», επαναλαμβάνω.

«*Ανησύχησα, Μίλι*», λέει. «Φοβήθηκα ότι μπορεί να σου είχε συμβεί κάτι κακό».

«Γιατί;»

Το εκκωφαντικό ουρλιαχτό μιας σειρήνας ακούγεται έξω από το παράθυρο, και ο Μπροκ με κοιτάζει λες και μόλις έκανα την πιο ηλίθια ερώτηση του κόσμου. Νιώθω ένα τσίμπημα ενοχής. Κατά πάσα πιθανότητα, ο Μπροκ είχε ένα βουνό δουλειές, κι εγώ όχι μόνο τον έστησα στο εστιατόριο όπου με περίμενε ποιος ξέρει πόση ώρα σαν χαζός, αλλά κατέστρεψα και όλη την υπόλοιπη βραδιά του, αναγκάζοντάς τον να έρθει μέχρι το Νότιο Μπρονξ μόνο και μόνο για να βεβαιωθεί ότι είμαι καλά.

Το λιγότερο που του οφείλω είναι μια εξήγηση.

«*Η Άμπερ Ντεγκρό με απέλυσε*», λέω. «*Δηλαδή, την πάτησα*».

«*Σοβαρά;*» Τα φρύδια του υψώνονται όλο απορία. Ο Μπροκ έχει τα πιο τέλεια φρύδια που έχω δει ποτέ σε άντρα, και είμαι σίγουρη ότι πηγαίνει σε επαγγελματία για να τους δώσει

σχήμα, αλλά δεν θα το παραδεχτεί ποτέ. «Γιατί σε απέλυσε; Εσύ δεν έλεγες ότι δεν κάνει χωρίς εσένα; Ότι στην ουσία εσύ μεγαλώνεις το παιδί της;»

«Αυτό ακριβώς. Το παιδί της δεν σταματούσε να με φωνάζει μαμά, και η Άμπερ φρίκαρε».

Ο Μπροκ με κοιτάζει καλά καλά για μια στιγμή και μετά, ξαφνικά, βάζει τα γέλια. Στην αρχή αισθάνομαι προσβεβλημένη. Μόλις έχασα τη δουλειά μου. Δεν καταλαβαίνει πόσο σκατένιο είναι αυτό;

Αλλά ένα δευτερόλεπτο αργότερα αρχίζω να γελάω κι εγώ. Ρίχνω πίσω το κεφάλι και σκάω στα γέλια, καθώς ξαναφέρνω στο μυαλό μου τη γελοιότητα της σκηνης. Θυμάμαι την Όλιβ να τεντώνεται για να με φτάσει, κλαίγοντας και φωνάζοντάς με «μαμά», ενώ της Άμπερ της είχε γυρίσει το μάτι ανάποδα απ' τον θυμό. Προς το τέλος, ειλικρινά νόμιζα ότι θα της έσκαγε κανένα εγκεφαλικό ανεύρυσμα.

Ύστερα από λίγο σκουπίζουμε και οι δυο τα δάκρυα από τα μάτια μας. Ο Μπροκ με τραβάει κοντά του και με αγκαλιάζει και δεν είναι πια θυμωμένος που τον έστησα. Ο Μπροκ δεν θυμώνει εύκολα. Οι περισσότεροι άνθρωποι θα το θεωρούσαν αυτό ένα από τα προτερήματά του, αλλά, κάποιες φορές, εγώ εύχομαι να έδειχνε λίγο περισσότερο πάθος.

Σε γενικές γραμμές, όμως, βρισκόμαστε στο καλύτερο σημείο της σχέσης μας. Έξι μήνες. Υπάρχει καλύτερη περίοδος σε μια σχέση από τους έξι μήνες; Ειλικρινά δεν ξέρω, μιας και είναι μόλις η δεύτερη φορά που φτάνω σε αυτό το ορόσημο. Φαίνεται πως οι έξι μήνες είναι η τέλεια στιγμή που αποβάλλει κάποιος την αρχική αμηχανία της σχέσης, ωστόσο εξακολουθεί να δείχνει στον άλλο την καλύτερη πλευρά του.

Για παράδειγμα, ο Μπροκ είναι ένας πολύ όμορφος δικηγόρος τριάντα δύο ετών, από σαφώς ευκατάστατη οικογένεια.

Δείχνει σχεδόν τέλειος. Είμαι σίγουρη ότι και ο Μπροκ θα έχει κάποιες κακές συνήθειες, δεν μπορεί, αλλά δεν ξέρω ποιες είναι. Ίσως καθαρίζει με το δάχτυλο το κερί απ' τα αφτιά του και ύστερα το κολλάει κάτω απ' τον πάγκο της κουζίνας ή το σκουπίζει στον καναπέ. Ίσως και να τρώει το κερί απ' τα αφτιά του. Απλώς λέω, υπάρχουν χίλιες δυο κακές συνήθειες που μπορεί να έχει –μερικές από τις οποίες ίσως να μην αφορούν καν το κερί στ' αφτιά–, αλλά εγώ δεν τις γνωρίζω.

Εντάξει, έχει και *μία* ατέλεια. Παρά το γεγονός ότι είναι γεροδεμένο παλικάρι, με ένα πρόσωπο που λάμπει από υγεία, ο Μπροκ έχει, στην πραγματικότητα, μια καρδιακή πάθηση την οποία απέκτησε ως παιδί. Αλλά δεν δείχνει να τον επηρεάζει καθόλου. Παίρνει ένα χάπι κάθε μέρα, κι αυτό φαίνεται να αρκεί. Αλλά το χάπι είναι αρκετά σημαντικό, τόσο ώστε φυλάει και ένα εφεδρικό μπουκάλι στο φαρμακείο μου. Και η πάθησή του, μαζί με την αβεβαιότητα για το προσδόκιμο της ζωής του, τον έχουν κάνει λίγο πιο πρόθυμο από τους περισσότερους άντρες να νοικοκυρευτεί.

«Άσε με να σε βγάλω για φαγητό», λέει ο Μπροκ. «Να σου φτιάξω το κέφι».

Κουνάω αρνητικά το κεφάλι. «Το μόνο που θέλω είναι να κάτσω σπίτι και να μιζεριάσω. Και ύστερα να αρχίσω να ψάχνω για δουλειά».

«Από τώρα; Έχασες τη δουλειά σου πριν από λίγες ώρες. Δεν μπορείς να περιμένεις τουλάχιστον μέχρι αύριο;»

Σηκώνω τα μάτια και τον κοιτάζω. «Κάποιοι από εμάς χρειαζόμαστε λεφτά για να πληρώνουμε το νοίκι».

Κατανεύει αργά. «Εντάξει. Αν, όμως, δεν υπήρχε λόγος να ανησυχείς για το νοίκι;»

Έχω ένα κακό προαίσθημα για το πώς θα εξελιχθεί η κουβέντα. «Μπροκ...»

«Έλα τώρα, γιατί δεν θέλεις να μετακομίσεις σ' εμένα, Μίλι;» Κατσουφιάζει. «Έχω ένα διαμέρισμα δύο υπνοδωματίων που βλέπει στο Σέντραλ Παρκ, σε ένα κτίριο όπου δεν κινδυνεύεις να σου κόψουν το λαρύγγι μες στη νύχτα. Και, ούτως ή άλλως, μένεις συνέχεια εκεί...»

Δεν είναι η πρώτη φορά που μου προτείνει να συζητήσουμε, και δεν μπορώ να πω ότι τα επιχειρήματά του δεν είναι πειστικά. Αν μετακομίσω στο σπίτι του, θα ζω στα πούπουλα και δεν θα χρειάζεται να πληρώνω δεκάρα. Ακόμα και αν ήθελα να συνεισφέρω, ο Μπροκ δεν θα με άφηγε. Κι έτσι θα μπορούσα να επικεντρωθώ στο πτυχίο μου, να γίνω κοινωνική λειτουργός και να κάνω κάτι καλό στον κόσμο. Αυτή η συμβίωση ακούγεται λογικότητα.

Αλλά κάθε φορά που σκέφτομαι να δεχτώ, μια φωνή στο πίσω μέρος του μυαλού μου ουρλιάζει: *«Μην το κάνεις!»*

Η φωνή αυτή είναι εξίσου πειστική με τη φωνή του Μπροκ. Υπάρχουν πολλοί καλοί λόγοι για να μετακομίσω στο σπίτι του Μπροκ. Αλλά υπάρχει κι ένας πολύ καλός λόγος για να μην το κάνω: δεν έχει ιδέα ποια είμαι σ' αλήθεια. Ακόμα και αν όντως τρώει το κερί απ' τα αφτιά του, τα δικά μου μυστικά είναι μακράν χειρότερα.

Να με, λοιπόν, στην πιο φυσιολογική και υγιή σχέση της ενήλικης ζωής μου, και όλα δείχνουν ότι είμαι αποφασισμένη να την κάνω σμπαραλία. Αλλά βρίσκομαι σε δύσκολη θέση. Αν του πω την αλήθεια για το παρελθόν μου, μπορεί να με χωρίσει, κι αυτό δεν το θέλω. Αν, όμως, δεν του πω τίποτα...

Έτσι κι αλλιώς, κάποια στιγμή θα μάθει τα πάντα. Απλώς δεν είμαι ακόμα έτοιμη.

«Λυπάμαι», λέω. «Όπως σου έχω πει, χρειάζομαι τον δικό μου χώρο αυτή τη στιγμή».

Ο Μπροκ ανοίγει το στόμα του για να διαμαρτυρηθεί, αλλά μετά το ξανασκέφτεται. Με ξέρει αρκετά ώστε να γνωρίζει πόσο

πεισματάρη μπορώ να γίνω. Ορίστε, έχει μάθει ήδη μερικά από τα ελαττώματά μου.

«Τουλάχιστον πες μου ότι θα το σκεφτείς».

«Θα το σκεφτώ», του λέω, χωρίς να το εννοώ.

ΤΕΣΣΕΡΑ

Αυτή θα είναι η δέκατη συνέντευξή μου για δουλειά τις τελευταίες τρεις εβδομάδες, κι έχω αρχίσει να αγχώνομαι.

Το υπόλοιπο του τραπεζικού μου λογαριασμού δεν αρκεί για να καλύψει ούτε το ενσίκιο ενός μήνα. Όλοι λένε ότι πρέπει πάντα να έχουμε στην τράπεζα, καλού κακού, ένα απόθεμα ασφαλείας που να μας καλύπτει τουλάχιστον για ένα εξάμηνο, το ξέρω, μα άλλο είναι στα λόγια κι άλλο στην πράξη. Θα ήμουν τρισευτυχισμένη αν είχα ένα απόθεμα ασφαλείας έξι μηνών. Θα πετούσα τη σκούφια μου αν είχα ένα απόθεμα έστω και δύο μηνών. Αυτό που συμβαίνει, όμως, είναι ότι στον τραπεζικό μου λογαριασμό δεν έχω καν διακόσια δολάρια.

Δεν ξέρω τι πήγε στραβά στις προηγούμενες εννέα συνευτεύξεις μου για δουλειά καθαρίστριας ή μπέιμπι σίτερ. Μία από τις γυναίκες που συνάντησα με διαβεβαίωσε ότι θα με προσλάβει, αλλά έκτοτε έχει περάσει μία εβδομάδα και ούτε φωνή ούτε ακρόαση από αυτή. Ή από κάποια άλλη. Υποθέτω ότι έκαναν έλεγχο του ιστορικού μου, και άντε γεια.

Αν ήμουν οποιαδήποτε άλλη, θα μπορούσα απλώς να ενταχθώ σε κάποιο συνεργείο καθαρισμού και δεν θα χρειαζόταν να περνάω αυτή τη δοκιμασία. Αλλά κανένα συνεργείο καθαρισμού δεν θα με προσλάβει. Το προσπάθησα. Οι έλεγχοι

ιστορικού το καθιστούν αδύνατον – κανείς δεν θέλει κάποια με ποινικό μητρώο μες στο σπίτι του. Γι' αυτό βάζω αγγελίες στο διαδίκτυο κι ελπίζω για το καλύτερο.

Ούτε για τη σημερινή συνέντευξη τρέφω μεγάλες ελπίδες. Θα συναντήσω έναν άντρα σήμερα, κάποιον Ντάγκλας Γκάρικ, ο οποίος μένει σε μια πολυκατοικία στο Άπερ Ουέστ Σάιנט, στη δυτική πλευρά του Σέντραλ Παρκ. Πρόκειται για ένα από αυτά τα γοτθικά κτίρια με τους πυργίσκους που δεσπόζουν στον ορίζοντα. Από αυτά που θα έπρεπε να περιβάλλονται από τάφρο και να τα φυλάει ένας δράκος, αντί να μπορεί να μπει μέσα οποιοσδήποτε απευθείας από τον δρόμο.

Ένας ασπρομάλλης θυρωρός κρατάει την πόρτα ανοιχτή για να περάσω, χτυπώντας ελαφρά την άκρη του καπέλου του. Καθώς του χαμογελάω, έχω ξανά αυτή την αίσθηση μυρμηγκιάσματος στον σβέρκο μου, λες και κάποιος με παρακολουθεί.

Έχω πολλές φορές αυτή την αίσθηση, ότι με παρακολουθούν, από εκείνο το βράδυ που επέστρεφα σπίτι αφού με απέλυσε η Άμπερ. Δεν ήταν και τόσο παράλογο για μια γειτονιά σαν το Νότιο Μπρονξ, όπου πιθανώς υπάρχουν κακοποιοί σε κάθε γωνία, έτοιμοι να πεταχτούν μπροστά σου αν δείχνεις ότι έχεις έστω και λίγα λεφτά πάνω σου. Ωστόσο εδώ δεν είναι λογικό. Μιλάμε για μία από τις πιο χλιδάτες περιοχές του Μανχάταν.

Πριν μπω στο κτίριο, γυρίζω απότομα και κοιτάζω πίσω μου. Δεκάδες άνθρωποι κυκλοφορούν στον δρόμο, αλλά κανένας δεν μου δίνει σημασία. Πολλοί ενδιαφέροντες και αξιοπρόσεκτοι άνθρωποι, όμως εγώ δεν είμαι μία από αυτούς. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να με κοιτάζει κάποιος.

Και τότε βλέπω το αυτοκίνητο.

Είναι ένα μαύρο Mazda. Πρέπει να υπάρχουν χιλιάδες αμάξια σαν αυτό στην πόλη, αλλά τώρα έχω μια παράξενη αίσθηση

déjà vu. Μου παίρνει ένα δευτερόλεπτο να καταλάβω το γιατί. Το αυτοκίνητο έχει ένα σπασμένο δεξί φανάρι. Είμαι σίγουρη ότι είδα ένα μαύρο Mazda με σπασμένο δεξί φανάρι παρκαρισμένο κοντά στην πολυκατοικία όπου μένω, στο Νότιο Μπρονξ.

Έτσι δεν είναι;

Προσπαθώ να δω πίσω από το παρμπρίζ. Δεν είναι κανείς μέσα. Κοιτάζω χαμηλά, τον αριθμό κυκλοφορίας. Έχει πινακίδα Νέας Υόρκης – ουδεμία έκπληξη. Επαναλαμβάνω τον αριθμό κυκλοφορίας από μέσα μου για να τον απομνημονεύσω. 58F321. Ο αριθμός δεν μου λέει απολύτως τίποτα, όμως αν τον ξαναδώ, θα τον θυμηθώ.

«Δεσποινίς;» λέει ο θυρωρός, βγάζοντάς με από την κατάσταση ύπνωσης στην οποία είχα περιέλθει. «Θα έρθετε μέσα;»

«Α!» Βήχω διακριτικά στη γροθιά μου. «Ναι, ναι, φυσικά. Με συγχωρείτε».

Μπαίνω στον προθάλαμο του κτιρίου. Αντί για φώτα οροφής, φωτίζεται από πολυελαίους και απλίκες στους πλαϊνούς τοίχους, που μοιάζουν με πυρσούς. Το χαμηλό ταβάνι είναι θολωτό και με κάνει να νιώθω λες και μπήκα σε τούνελ. Τους τοίχους κοσμούν έργα τέχνης, κατά πάσα πιθανότητα ανεκτίμητα.

«Ποιον έχετε έρθει να δείτε, δεσποινίς;» με ρωτάει ο θυρωρός.

«Τους Γκάρικ. Στο 20Α».

«Αχά!» Μου κλείνει το μάτι. «Στο ρετιρέ».

Α, τέλεια. Μια οικογένεια σε ρετιρέ. Γιατί χάνω τον χρόνο μου;

Αφού ο θυρωρός τηλεφωνεί πάνω για να επιβεβαιώσει το ραντεβού μου, πηγαίνει στο ασανσέρ και βάζει ένα ειδικό κλειδί ώστε να ανέβω στο ρετιρέ. Με το που κλείνουν οι πόρτες του ασανσέρ, ελέγχω στα γρήγορα την εμφάνισή μου. Στρώνω τα

ξανθά μαλλιά μου, που τα έχω μαζεμένα σε έναν απλό κότσο. Φοράω το καλύτερο μαύρο παντελόνι μου κι ένα αμάνικο που-λόβερ. Κάνω να τακτοποιήσω και το σουτιέν μου, αλλά μετά παρατηρώ ότι το ασανσέρ έχει κάμερα, και αποφασίζω να μη γίνω θέαμα για τον θυρωρό.

Οι πόρτες ανοίγουν κατευθείαν μέσα στο φουαγέ του ρετιρέ των Γκάρικ. Καθώς βγαίνω, παίρνω βαθιά ανάσα και σχεδόν μυρίζω τον πλούτο στον αέρα. Είναι ένας συνδυασμός ακριβής κολόνιας και κολλαριστών εκατοδολάρων. Στέκομαι στο φουαγέ –δεν μου φαίνεται σωστό να πάω μόνη μου πιο μέσα χωρίς να με υποδεχτεί επίσημα κάποιος ένοικος του σπιτιού– και εστιάζω την προσοχή μου σε ένα λευκό βάθρο που φιλοξενεί ένα γκριζο γλυπτό, το οποίο είναι απλώς μια μεγάλη, λεία, κάθετη πέτρα, σαν αυτές που βρίσκεις σε όλα τα πάρκα της πόλης. Μόνο που η συγκεκριμένη πιθανώς αξίζει περισσότερο απ’ όσα θα αποκτήσω σε αυτή τη ζωή.

«Η Μίλι;» Ακούω τη φωνή δευτερόλεπτα προτού ο άντρας κάνει την εμφάνισή του. «Η Μίλι Κάλογουεϊ;»

Ήταν ο κύριος Γκάρικ που με κάλεσε για συνέντευξη σήμερα. Ασυνήθιστο να τηλεφωνεί ο κύριος του σπιτιού. Σχεδόν το εκατό τοις εκατό των εργοδοτών μου μέχρι τώρα ήταν γυναίκες. Αλλά ο κύριος Γκάρικ δείχνει πρόθυμος να με προϋπαντήσει. Μπαίνει βιαστικά στο φουαγέ, με ένα χαμόγελο στα χείλη και το χέρι προτεταμένο.

«Ο κύριος Γκάρικ;» ρωτάω.

«Σε παρακαλώ», λέει καθώς μου σφίγγει δυνατά το χέρι, «λέγε με Ντάγκλας».

Ο Ντάγκλας Γκάρικ είναι ακριβώς το είδος άντρα που θα περίμενες να βρεις σε ένα ρετιρέ του Άπερ Ουέστ Σάιנט. Σαραντάρης, με αυτή την κλασική, σμιλεμένη ομορφιά. Φοράει ένα κοστούμι που δείχνει ακραία ακριβό και τα σκούρα καστανά

μαλλιά του είναι στυλινά κι άψογα κουρεμένα και χτενισμένα. Τα μάτια του είναι βαθυκάστανα, το βλέμμα του έξυπνο και διαπεραστικό και διατηρεί τη δέουσα, από άποψη χρόνου, οπτική επαφή με το δικό μου.

«Χαίρω πολύ... Ντάγκλας», λέω.

«Σ' ευχαριστώ πολύ που ήρθες». Ο Ντάγκλας Γκάρικ μου χαρίζει ένα αστραφτερό χαμόγελο και με οδηγεί στο τεραστίων διαστάσεων σαλόνι. «Η γυναίκα μου η Γουέντι είναι αυτή που κάνει συνήθως όλες τις οικιακές δουλειές –και είναι πολύ περήφανη που προσπαθεί να τα κάνει όλα μόνη της–, αλλά τον τελευταίο καιρό δεν αισθάνεται πολύ καλά, γι' αυτό επέμεινα ότι έπρεπε να πάρουμε λίγη βοήθεια».

Αυτή η δήλωση μου φαίνεται πολύ παράξενη. Γυναίκες που ζουν σε ρετιρέ σαν αυτό δεν είθισται να «προσπαθούν να τα κάνουν όλα μόνες τους». Τουναντίον, τέτοιες γυναίκες είθισται να έχουν υπηρέτριες για τις υπηρέτριές τους.

«Καταλαβαίνω», λέω. «Αναφέρατε ότι ενδιαφέρεστε για μαγείρεμα και καθαριότητα...»

Κατανεύει. «Οικιακές δουλειές γενικά, ξεσκόνισμα, συγύρισμα, και πλυντήρια, φυσικά. Ίσως και βραδινό φαγητό κάποιες φορές την εβδομάδα. Θα σου ήταν δύσκολο κάτι τέτοιο;»

«Καθόλου». Είμαι διατεθειμένη να συμφωνήσω με όλα. «Καθαρίζω διαμερίσματα και σπίτια εδώ και πολλά χρόνια. Μπορώ να φέρνω τα δικά μου απορρυπαντικά και είδη καθαρισμού και...»

«Όχι, δεν χρειάζεται», με διακόπτει ο Ντάγκλας. «Η γυναίκα μου... Η Γουέντι είναι πολύ επιλεκτική όσον αφορά τα προϊόντα καθαρισμού. Έχει ευαισθησία σε κάποιες μυρωδιές. Πυροδοτούν τα συμπτώματά της. Πρέπει να χρησιμοποιείς τα δικά μας ειδικά προϊόντα, διαφορετικά...»

«Ασφαλώς», λέω. «Όπως θέλετε».

«Θαυμάσια». Οι ώμοι του χαλαρώνουν. «Και θα θέλαμε να ξεκινήσεις αμέσως».

«Κανένα πρόβλημα».

«Ωραία, πολύ ωραία». Ο Ντάγκλας χαμογελάει απολογητικά. «Διότι, όπως βλέπεις, ήδη επικρατεί λίγη ακαταστασία εδώ μέσα».

Μπαίνουμε στο σαλόνι κι εξετάζω τον χώρο γύρω μου. Όπως το υπόλοιπο κτίριο, έτσι κι αυτό το ρετιρέ με κάνει να αισθάνομαι λες και έχω μεταφερθεί στο παρελθόν. Εκτός από τον υπέροχο δερμάτινο καναπέ, τα περισσότερα έπιπλα δείχνουν σαν να κατασκευάστηκαν εκατοντάδες χρόνια πριν και πάγωσαν στον χρόνο αποκλειστικά και μόνο για να μεταφερθούν σε αυτό το σαλόνι. Αν ήξερα περισσότερα για διακόσμηση εσωτερικών χώρων, ίσως και να μπορούσα να διακρίνω ότι το τραπεζάκι του καφέ σκαλίστηκε στο χέρι στις αρχές του εικοστού αιώνα ή ότι η βιβλιοθήκη με τις γυάλινες πόρτες ανάγεται, ξέρω κι εγώ, στην περίοδο του γαλλικού νεοκλασικισμού, ή κάτι τέτοιο. Αυτό, πάντως, που μπορώ να πω με βεβαιότητα είναι ότι κάθε αντικείμενο κοστίζει μια μικρή περιουσία.

Το άλλο που μπορώ να πω είναι ότι σε αυτό το διαμέρισμα δεν επικρατεί καμία απολύτως ακαταστασία. Απεναντίας. Αν άρχιζα να καθαρίζω, δεν είμαι καν σίγουρη τι θα έκανα. Θα χρειαζόμουν μεγεθυντικό φακό για να βρω έναν κόκκο σκόνης.

«Μετά χαράς να ξεκινήσω όποτε θέλετε», λέω, επιλέγοντας προσεκτικά τις λέξεις.

«Φανταστικά». Ο Ντάγκλας γνέφει επιδοκιμαστικά. «Χαίρομαι πάρα πολύ που το ακούω. Γιατί δεν κάθεται να συζητήσουμε τα περαιτέρω;»

Κάθομαι στον καναπέ δίπλα του, βουλιάζοντας στο μαλακό δέρμα. Θεούλη μου, αυτό παίζει να είναι το πιο όμορφο πράγμα που με έχει αγγίξει ποτέ. Εύκολα παρατάω τον Μπροκ και

παντρεύομαι αυτόν εδώ τον καναπέ, και δεν θα μου λείψει τίποτα.

Ο Ντάγκλας με παρατηρεί με τα βαθουλωτά μάτια του κάτω από τα πυκνά, σκουροκάστανα φρύδια του. «Μίλα μου για εσένα, Μίλι».

Εκτιμώ εξ αρχής ότι δεν υπάρχει η παραμικρή υπόνοια ερωτοτροπίας στους τρόπους του. Τα μάτια του παραμένουν αξιοπρεπώς καρφωμένα στα δικά μου και δεν πέφτουν στιγμή χαμηλότερα, στο στήθος ή στα πόδια μου. Έχω μπλέξει με εργοδότη μόνο μία φορά στο παρελθόν και δεν πρόκειται ποτέ, μα ποτέ, να ξαναπάρω αυτόν τον δρόμο. Προτιμώ να ξεριζώσω με μια τανάλια τα δόντια μου.

«Λοιπόν...» Ξεροβήχω. «Αυτή τη στιγμή φοιτώ στο κολέγιο. Στόχος μου είναι να γίνω κοινωνική λειτουργός, αλλά προς το παρόν πρέπει να δουλεύω για να πληρώνω τα δίδακτρα μου».

«Αξιέπαινο». Χαμογελάει, μοστράροντας μια σειρά από ολόισια, ολόλευκα δόντια. «Και με τη μαγειρική πώς τα πας; Έχεις καθόλου πείρα;»

Κατανεύω. «Μαγείρευα για πολλές από τις οικογένειες στις οποίες εργάστηκα. Δεν είμαι επαγγελματίας, αλλά έχω κάνει μερικά μαθήματα. Επίσης...» Κοιτάζω τριγύρω, αλλά δεν βλέπω παιχνίδια ή άλλα σημάδια που να φανερώνουν ότι εδώ ζει κάποιο παιδί. «Κάνω και μπέμπι σίτινγκ».

Ο Ντάγκλας χαμηλώνει τα μάτια. «Δεν υπάρχει ανάγκη για κάτι τέτοιο».

Ζαρώνω και βρίζω από μέσα μου που άνοιξα το στόμα μου. Δεν ανέφερε τίποτα για μπέμπι σίτινγκ. Δεν αποκλείεται να του θύμισα κάποιο τρομερό πρόβλημα στειρότητας. «Συγγνώμη», λέω.

Ανασηκώνει τους ώμους. «Μην ανησυχείς. Θες να σου δείξω το σπίτι;»

Το ρετιρέ των Γκάρικ βάζει κάτω το υπερδιαμέρισμα της Άμπερ. Είναι από μόνο του μια εντελώς άλλη κατηγορία διαμερίσματος. Το σαλόνι έχει τουλάχιστον το μέγεθος πισίνας ολυμπιακών διαστάσεων. Στη μια γωνία υπάρχει ένα μπαρ με μισή ντουζίνα ψηλά βίντατζ σκαμπό περιμετρικά τοποθετημένα. Παρά το παλαικό ύφος του σαλονιού, η κουζίνα διαθέτει οικιακές συσκευές προηγμένης τεχνολογίας, συμπεριλαμβανομένου, είμαι σίγουρη, του καλύτερου αποξηραντή της αγοράς.

«Εδώ θα βρεις ό,τι χρειάζεσαι», μου λέει ο Ντάγκλας, σαρώνοντας με μια κίνηση του χεριού του την τεράστια έκταση της κουζίνας.

«Τέλεια», λέω κι εύχομαι να έχουν κρατήσει το φυλλάδιο με τις οδηγίες χρήσεως του φούρνου, που έχει καμιά εικοσιπενταριά κουμπιά πάνω του.

«Εξαιρετικά», λέει αυτός. «Πάμε τώρα να δεις τον επάνω όροφο».

Επάνω όροφος;

Τα διαμερίσματα στο Μανχάταν δεν έχουν δύο ορόφους. Προφανώς, όμως, αυτό έχει. Ο Ντάγκλας με ξεναγεί επάνω, δείχνοντάς μου μισή ντουζίνα δωμάτια. Η κύρια κρεβατοκάμαρα είναι τόσο μεγάλη, που χρειάζομαι κιάλια για να δω το υπέρδιπλο κρεβάτι που βρίσκεται στο βάθος. Υπάρχει ένα δωμάτιο το οποίο είναι γεμάτο από πάνω μέχρι κάτω με βιβλία και μου φέρνει στο μυαλό τη σκηνή που η Μπελ βλέπει τη βιβλιοθήκη στην ταινία *Η Πεντάμορφη και το Τέρας*. Σε ένα άλλο δωμάτιο, ένας τοίχος είναι γεμάτος μαξιλάρια. Υποθέτω ότι αυτό είναι το δωμάτιο χαλάρωσης.

Αφού με πηγαίνει σε ένα άλλο δωμάτιο που έχει ηλεκτρικό τζάκι και ο ένας του τοίχος είναι όλος τζάμι, με μια θέα των κτιρίων στον ορίζοντα της Νέας Υόρκης που μου κόβει την

ανάσα, φτάνουμε μπροστά σε μια τελευταία πόρτα. Κοντοστέκεται, διστάζει να τη χτυπήσει.

«Αυτό το δωμάτιο είναι ο ξενώνας μας», μου λέει. «Η Γουέντι έχει μεταφερθεί εδώ για να αναρρώσει. Μάλλον δεν πρέπει να την ενοχλήσω τώρα που ξεκουράζεται».

«Πολύ λυπάμαι που αισθάνεται άσχημα».

«Είναι άρρωστη εδώ και πολύ καιρό, τον περισσότερο καιρό που είμαστε παντρεμένοι», μου εξηγεί. «Την ταλαιπωρεί μια... χρόνια ασθένεια. Έχει τις καλές και τις κακές της μέρες. Κάποιες φορές είναι ο συνήθης εαυτός της, άλλες φορές δεν μπορεί καν να σηκωθεί απ' το κρεβάτι. Και είναι και κάποιες μέρες που...»

«Τι;»

«Τίποτα». Χαμογελάει αχνά. «Τέλος πάντων, εφόσον η πόρτα είναι κλειστή, ας την αφήσουμε στην ησυχία της. Χρειάζεται ανάπαυση».

«Καταλαβαίνω».

Ο Ντάγκλας κοιτάζει την κλειστή πόρτα για λίγο ακόμα, με μια ανήσυχη έκφραση στο πρόσωπό του. Αγγίζει την πόρτα με τα ακροδάχτυλά του, μετά κουνάει πέρα δώθε το κεφάλι.

«Λοιπόν, Μίλι», λέει. «Πότε μπορείς να ξεκινήσεις;»